

(1)

Ik sta hier als klasgenoot van Frans. Iedere klas weet zich speciaal en voelt zich bijzonder. Maar met de klas van 1956 is dat echt zo. Want welke klas kan zeggen, dat haar Nederlandse klasgenoten sinds de 49ste verjaardag van hun piesterwijding, dat betekent de laatste 8 jaar, iedere 2 maanden bij elkaar zijn gekomen om naar elkaars verhalen van vroeger te luisteren, en de laatste nieuwtjes aan elkaar door te geven ? We zeggen dan ook zonder enige schroom, dat 1956 het beste wijdingsjaar van de vorige eeuw is. En als je me nu zou vragen: “Hoe dat zo ?”, dan zou ik vanavond antwoorden: “Kijk maar naar Frans” .

Eerst waren we met ons vijven, tot Wim Tuerlings het 6-tal vol maakte. Frans niet alleen, maar hij toch wel in het bijzonder, was de drijfveer achter deze gezellige bijeenkomsten. Niet alleen omdat hij goed kon organiseren (daar kom ik later nog op terug), maar ook omdat hij voor de keren dat we elkaar ontmoetten in Vrijland, precies wist welk museum waar te vinden was, en in welk restaurant je het lekkerste kon eten. Het maakte de band die ontstaan was in onze studietijd, die even minder gevoeld werd toen we verspreid werkten in Schotland en Congo en Nieuw Zeeland, in Oeganda en Kameroen en Nederland, tot we - eenmaal op leeftijd - alle 6 terug waren in Nederland, het maakte die band hecht en sterk, een band van echte vriendschap. Toen Frans enkele maanden geleden ernstig ziek werd, hebben we uit eerbied ons tweemaandelijks samenkomen onderbroken.

Ik heb het al opgenoemd: Frans was een goede organisator.

(2)

Morgen zullen we ongetwijfeld horen, hoe hij zijn organisatorisch talent in Congo gebruikt heeft. En we zijn allemaal getuigen van wat hij er mee gedaan heeft in het Sint Josephhuis en in Vrijland. Hij was redacteur van het contactblad van Mill Hill in Nederland. Hij zorgde voor sprekers tijdens de maandelijkse recollectiemiddagen. Om de 14 dagen kwam hij tevoorschijn met mensen, die over allerlei onderwerpen de bewoners bij de tijd hielden door middel van de “instuif” Regelmatig zorgde hij voor de vertoning van bijzondere films. Ook het blad dat we nu de “Tamboer” noemen is herrezen dankzij onder andere zijn inzet. En verder spreidde hij ook nog zijn vleugels buitenshuis uit. Hij was dus echt een organisator.

Hij was ook kunstzinnig en, wat daar dikwijls mee samen gaat, zeer gevoelig. Als rector van het Sint Josephhuis probeerde hij het gezamenlijk bidden van het liturgische avondgebed te verbeteren. Hij kreeg geen medewerking. Hij probeerde de dagelijkse eucharistievieringen wat levendiger te maken door hier en daar korte gezongen zinnen in te voeren. Hij kreeg geen medewerking. Als dankbare herinnering daar aan hem heb ik dat vanmorgen juist wel gedaan. Hij probeerde een koortje samen te stellen. Hij kreeg geen medewerking. Hij kreeg weinig aanmoedigingen, en zelden hoorde hij “dank je wel” Hij heeft mij eens gezegd: “Theo, onthoudt dit: als men niet reageert, niets zegt, dan heb je goed werk geleverd. Als ze het niet goed vinden, laten ze het je gerust wel weten.”

(3)

Mijn mooiste ervaring met Frans ? Zeer recent.

De Zondag voor zijn dood, 16 Juni. Hij belde me om me te vragen, hem in zijn rolstoel wat rond te rijden. Hij koos voor de richting Abdij. Toen we langs het kerkhof kwamen, vroeg hij me hem naar het graf van Luwe van der Mey te brengen. Hij was gewoon maandelijks op het kruis boven het graf van Luwe een steentje te leggen. Dat hebben we toen ook gedaan. Hij vroeg me door te rijden naar de laatste graven, en vroeg me de namen te lezen op die graven. “Op deze plek kom ik te liggen”, zei hij toen. We stonden inderdaad op de plaats, waar nu het graf voor Frans klaar ligt.

Wat een sterk karakter !

Wat een heerlijke klasgenoot !

Wat een kerel !

Wat een missionaris !

Ter afsluiting van deze woorden heeft Piet Korse een gedicht over Frans geschreven en voorgelezen:

De dood

Uit handen geven
Dit wonderbaarlijk leven
Als een te lossen duif.
Weg van 's levens volle ruif

Met rappe wiekslag.
Een laatste glimlach,
dan slechts wit en stil
vertrokken uit de duiventil.

(4)

Met golvend haar
Zo lig je op de baar,
Je geest gedooft.
Zij de Heer geloofd ?

Je pijn en wonden
Zijn verslonden
Door de dood,
De nieuwe moederschoot.

Je wordt opnieuw geboren
Nu pas naar behoren
Zonder angst en pijn.
Wat moet dat heerlijk zijn.

Als een ijsbloem ga je open
Van duisternis verstoken
Smelt je vrees en droefenis
Je handenheid ontspannen fris.

Je ziet een zalig licht
Een oneindig vergezicht.
Met muziek zo strelend in je oren
Ga je onbevangen blij naar voren.

De dood neemt afscheid en zegt:
“Het ga je goed van ’t al onthecht.
Nu eindelijk thuis in ’t paradijs
Op ’t einde van je levensreis.”

(5)

Je stapt bewust in 't schone licht.
Geruisloos valt de deur dan dicht.
Je slaakt een diepe zucht
en ademt zuiv're pure lucht.

Je wordt omhelst, omarmd
Je binnenste verwarmd.
Je wensen zijn vervuld.
Je levenskroon verguld.

Want ieder kijkt je vrolijk aan
En nodigt j' uit om voor te gaan.
"Kom, dirigeer ons hemelskoor.
Het is geen grapje hoor."

De opmaat sla je een en twee,
Een ieder zingt dan heel tevrede
Van hier is alles altijd gloria,
Vandaag en morgen tot in saecula.

Dan vergenoegd kijkt Frans in 't rond
Een grote glimlach rond zijn mond.
Eind'lijk weer een koortje dirigeren
Heerlijk muzikaal communiceren.

Frans, je wensen zijn vervuld.
Verlangens worden niet verhuld
in hemelse contreien.
Geniet met volle teugen alle tijen.

(6)

Piet Korse heeft ook het volgende gedicht geschreven om Frans Kwik: te eren:

Een vrolijke vogel, frank en vrij.
Hij vliegt met opgewekte vleugelslag
Naar bossen, land en wei,
Al piepend, zingend, overdag.

Een vrolijke vogel, frank en vrij.
Hij zoemt met gedreven gang
Op weg naar d'open hei.
Van kindsbeen af voelt hij die drang.

De drang om te communiceren
Zijn grollen, grappen en belevenissen,
Om te zingen, spelen, musiceren
En zich t'ontdoen van alle muizenissen.

Een vrolijke vogel, frank en vrij.
Hij is van ons pas weggevlogen.
Plots is hij er niet meer bij.
Ja, was dit maar gelogen.

De vrolijke Frans ineens verstomd,
Geveld door falend hart en nier.
Hij houdt voorgoed zijn mond
Hij leefde volop, altijd met plezier.

Jij, vrolijke Frans, ga voorgoed.
Wij komen dra je achterna.
Bewonderend je grote levensmoed
En je gezang, hosanna, alleluia